

Det sidste, jeg tror der er grund til at sige, er, at vi alle sammen i dagligdagen, hver eneste gang vi løber ind i synspunkter som disse, har et ansvar for at sige: Det vil vi ikke høre på, det vil vi ikke acceptere. Vi skal sige fra, hver gang vi møder det, og ikke bare sige: Herregud, så lad dem da. Hver gang vi møder det, skal vi sige: Stop, det vil vi ikke høre på. Jeg har været ude for det nogle gange, bl.a. på handelsskoler, hvor jeg har holdt foredrag, og hvor der har været meget, meget aktive elever, der talte om fede tyskere og perkere, og hvad ved jeg. Jeg tog et voldsomt skænderi med dem, og efter 10 minutter lykkedes det faktisk at få gejlet alle de moderate i klasserne op til at sige fra, og jeg ved, at der bagefter har været ganske voldsomme diskussioner med det som udgangspunkt.

Disse moderate, de, der ønsker at sige fra, skal vide, at de har støtte i det danske samfund, så de får modet til det. Jeg tror ikke på, at en stramning af racismeparagraffen eller af anden lovgivning i sig selv kan løse problemet. Jeg tror, det er nødvendigt, at vi i det danske samfund ikke bare trækker på skulderen, men såvel i uddannelsessystemet og i vores kulturpolitik som i den offentlige debat giver dem mod, som gerne vil sige fra, og som vil bekæmpe galskaben endnu en gang.

Man skal ikke gøre, som man gjorde i 1930'erne: vende det døve øre til, selv om man godt vidste, at der var noget galt; men det var jo lettere og mere uforpligtende ikke at tage stilling. Det, vi skal, er, at vi skal have alle danskere til at tage stilling, vi skal have danskerne til at sige nej, hver eneste gang disse ting dukker op. Det er det eneste, der i længden er holdbart for det danske samfund, og gør vi det, vil vi også leve op til både det kristne menneskesyn og det generelle danske kulturelle syn, som vi roser os så højt af. Det kan vi leve op til ved at råbe nej, når vi i dagligdagen møder den slags tendenser.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Når hr. Peter Duetoft står her og udlægger teksten i det nationale kompromis, må jeg indrømme, at jeg ikke kan tage det helt alvorligt. Sandheden er jo, at hr. Peter Duetoft gik imod det nationale kompromis, da det blev indgået i sin tid. Som den eneste i CD's gruppe gik han imod. Det kan man sige var reelt nok, for det var udtryk for hr. Peter Duetofts mening. I modsætning til andre i CD var han ærlig med hensyn til det, men det betyder ærlig talt, at det er lidt

svært at tage det alvorligt, at det er hr. Peter Duetoft, der nu står her og fortolker, hvordan dette kompromis skal opfattes.

Jeg vil godt lige gøre opmærksom på, at der også står om det nationale kompromis og Edinburgh-Afgørelsen, at det er udtryk for en ny og langsigtet dansk EF-politik. Det fremgår i øvrigt også af regeringsgrundlaget og af statsministrens åbningstale for nylig. Heri ligger naturligvis, at det ikke bare var en taktisk fidus for at få et nyt ja hjem den 18. maj, men at det skal vare ud over regeringskonferencen i 1996, og det er vores forudsætning. Hr. Peter Duetoft siger, at det ikke er SF, der skal bestemme det her. Naturligvis ikke. Vi har 13 mandater i Folketinget, og det er desværre ikke nok, men som jeg har sagt flere gange, hvis man forsøger at røre ved de danske undtagelser, går vi ud og siger nej i en ny folkeafstemning. Det er præmisserne fra vores side, og så kan regeringen altså gøre, som den vil. Jeg tvivler på, at især Socialdemokratiet ville turde at gøre det, men det bliver i givet fald på dets eget ansvar.

Men igen: Jeg har ikke stor tillid til den måde, hr. Peter Duetoft udlægger teksten på. Hr. Peter Duetoft var selv helt klart imod det nationale kompromis, da det blev indgået.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil godt bære over med hr. Holger K. Nielsen, for nu er det jo et nyt Folketing, der starter. Så vi kan godt tage den diskussion igen, som vi har haft hundrede gange i det sidste Folketing.

Til hr. Holger K. Nielsen: CD har ingen problemer overhovedet med de langsigtede dele af hverken Edinburgh-Aftalen eller det nationale kompromis; ordene kan jo fortolkes, som man vil.

Jeg ved godt, at SF ønskede at lukke munden på os andre i al evighed, men Venstre og CD stod fast på at sige: Det, vi går med til, er, at der bliver taget fire danske forbehold, og at disse forbehold kun kan ophæves efter en ny folkeafstemning. Det er garantien til den danske befolkning.

Selv om man ikke skal citere fra forhandlingerne, erindrings jeg dog, at både hr. Uffe Ellemann-Jensen og jeg sagde, at det intet ændrer ved, at vi hver dag og i enhver debat i Folketinget, hvor det er muligt, vil kæmpe for, at de forbehold bliver hævet, men det ændrer da ikke, at vi står ved, hvad vi lovede, nemlig at de kun kan ændres ved en ny folkeafstemning.